

Húsvét V. Vasárnapja – 2012. május 6. – B év

Egy kisfiú színes papírsárkányt eregetett a réten. A szél kedvező volt, a sárkány magasra és messzire repült. A kisfiú erősen a csuklójára csavarta a sárkány zsinórját, így nem kellett félnie attól, hogy elszabadul. Fent a magasban két vadgalamb repült a papírsárkány felé. Amikor a közelébe értek, így kiáltottak oda neki: „Nocsak, de kicsípted magad! Vajon repülni is ügyesen tudsz? Gyere velünk, versenyezzünk!” „Nem mehetek.” – felelte a sárkány. „Nem tarthatok veletek, mert erősen hozzá vagyok kötve a kiscigárhoz, aki odalent van.” „Hiszen nem is látunk senkit! Hol van az a te gazdád? Lehet, hogy már rég el is feledkezett rólad!” – jegyezték meg gúnyosan a galambok. „Én sem látom, de tudom, hogy van, és hogy nem feledkezett meg rólam, mert néha megrántja a zsinórt.” – válaszolt a papírsárkány.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. ... Maradjatok bennem, és akkor én is bennetek maradok. Nélkülem semmit nem tehettek.” Jézus a mai evangélium ezen mondatával nem parancsot ad, hanem egyszerűen a tényt közli. Mégpedig nem valamiféle fájdalmas tény, hanem éppen hogy örömteli valóságot hirdet. Hiba lenne azt hinni, hogy Istentől való függésünk a szabadságunk sárba tiprásával egyenértékű. A papírsárkány nem magának köszönheti a létét, nem a saját erejéből repül. Mint ahogyan a szőlővessző sem tudna önmagában életre kelni, életben maradni, főleg pedig gyümölcsöt hozni, csakis úgy, hogy a szőlőtőből növekszik és belőle merít életerőt. Jézus tehát nem annyira az ember korlátait akarja hangsúlyozni a mai példabeszéddel, mint inkább a lehetőségeire, léte fenséges értelmére felhívni a figyelmét. Életünk ugyanabból az örök és boldog Isteni életből források, amelyből Jézus, az Atya Egyszülöttje is öröktől fogva születik. A célunk, a létezésünk értelme is ugyanaz, mint Isten életének lényege: az örök és tökéletes boldogság. Erre kell törekednünk földi életünk során, s ebben kell segítenünk embertársainkat is a szeretet tetteivel. Ezt jelenti a termés meghozása, amelyről Jézus beszél, s ami csak az Ő segítségével lehetséges. Teremtényi mivoltunk függést jelent ugyan, de nem a szabadságunk lehetetlenségét. Nem is léteznénk, ha nem alkotott volna meg minket a Teremtő, ha nem volnánk szorosán hozzákötve az Ő kezeihez.

Szabadságunk nagy drámája éppen abban áll, hogy bizony nekünk lehetőségünk van elszakítani ezt a zsinórt, megtagadni életünk forrását és célját, a teremtő és megváltó Istent. Ezzel azonban nem lennénk szabadabbak, hanem sokkal inkább rabok: talán az első nagyobb szél odacsapna minket valamihez, aminek pedig egyáltalán nem akartunk volna nekirepülni, s darabokra szakadnánk. Igen, a bűnös vágyainak engedő ember így köt ki ott, ahová pedig nem szeretett volna jutni. A függetlenség mámorító érzését a céltévesztettség és a sebzettség valósága váltja fel. Örömlünk kell tehát annak, ha kötve vagyunk és kötve tudunk maradni ahhoz a végtelenül szerető Istenhez, aki létre hívott és célra irányított minket!

Történnék velünk valóban rossz dolgok, amelyek nem Isten akaratából erednek, amiket nem Ő okoz. Sokkal inkább a függetlenedni vágyó ember kiszakadása az isteni gyökérből, céltalan ide-oda csapódása a biztonságot adó zsinór eloldása után. Azonban olykor történnek velünk olyan események is, amelyek igazából nem rosszak, csak ott és akkor talán így éljük meg őket. Hosszabb távon azonban kiderül, hogy így volt a jó, hogy a mi érdekünkben így kellett történnie. Ilyenkor jussanak eszünkbe Jézus szavai: „Amelyik szőlővessző gyümölcsöt hoz, azt pedig megtisztítja a szőlőműves, hogy még többet teremjen.” Vagy jusson eszünkbe a papírsárkány mondata: „Tudom, hogy van, és hogy nem feledkezett meg rólam, mert néha megrántja a zsinórt.” Igen, szükségünk van ilyen fájdalmas metszegetésekre vagy zsinórrántásokra, éppen azért, hogy ne tévesszünk célt, hogy még többre legyünk képesek a jó gyümölcs meghozásában. Lehet, hogy alkalomadtán kínlódunk egy-egy meghíusult álláskereső, egy-egy viszonzatlan szerelem vagy akár épp egy betegség következményeitől, de Isten valami jobbra, nagyobbra akar elvezetni ezek által a fájdalmak által. Valami olyasmit

akar mutatni, olyasmire akar tanítani, amire szükségünk van ahhoz, hogy azzá lehessünk, akinek megálmodott minket. Lehet, hogy bizonyos területeken sikertelenségeket élünk meg, de ezek a kudarcok csak figyelmeztetések, hogy más irányba induljunk. Sokszor éppen a bűneinkben való megrögzöttségtől, még nagyobb bűnök elkövetésétől vagy épp a lelkiismeretünk elhalásától ment meg bennünket egy-egy megszegényülés, fájdalmas „lebukás” a kisebb hibáinkban. Egy-egy jókor jött zsinórrántás a Teremtő és Gondviselő Istentől nem annyira szabadságunk korlátozása, mint inkább visszaterelés a helyes útra, amelyen igazából mi magunk is járni és célba érni akarunk.